

СОДРЖИНА

- 1.Наврнат Гавран
- 2.Бездомност
- 3.Тивко Умирање
- 4.Пијани Дни
- 5.Задоцнето петли
- 6.Безбожен Калугер
- 7.Есенски Дожд
- 8.Романтична Младост
- 9.Црна Легенда
- 10.Помогними Судбино
- 11.Прелевање
- 12.Привиден Облик
- 13.Иловица Ожеднета
- 14.Црвот на Осаменоста
- 15.Време на Простување
- 16.Диво Ртење
- 17.Бесилен Гнев
- 18.Минати Постоења
- 19.Непокорена Душа
- 20.Златен Прав
- 21.Нејасна Смила
- 22.Пепеливо Утро
- 23.Дива Смрт
- 24.Крвава Месечина
- 25.Безбоен Заод
- 26.Рѓа на Осаменоста
- 27.Буѓав Дожд
- 28.Попусто Каење
- 29.Замрсен Грев
- 30.Лесен Ден
- 31.Окови
- 32.Неподвижни Сенки
- 33.Ромор
- 34.Стар Граматник
- 35.Призрачна Книга
- 36.Замрсена Плетенка
- 37.Дух на Минатото
- 38.Црна Молитва пред Црн Камен
- 39.Тажен Декември
- 40.Сон без Смишта

Моите чувства повеќе не лутат помеѓу празнотијата, безнадежноста и стравот, лутаа тие така долго се додека не се роди поривот за ред во безредието, новото на старото му кажа, нареди ги спомените и направи го следниот чекор. така малку по малку секој спомен (на некој ќе му заличи на едно морничаво минато) ги ослободив од затворот во кој беа оковани со сопствениот страв. Лутаа секојдневно, напати луто и нервозно, низ вените и вијугите, бесни беа на својата бездомност тие спомени кои мислите ги реметеа и не даваа еден нормален тек на секојдневието. Мирисаше таа бездомност со реа, некои кои не сакаа да се сторат прав и пепел, во хор извикааа.. земи го перото и претворине во ликови, безличноста не умира, воскресине и воскресни во новото утро.

Безбожен калуѓер

Свездите го оплакуваа утринското гаснење
Сонцето жедно ги пиеше солзите од темјанушката
Проколната птица со силни стогодишни нокти
Можеби се вкочани ете во овој миг
Простуваќи се од карпите покрај потокот
Остана дамка грев на зеленилото
Студеното небо не се натажило
Безбожен калуѓер само клетви делел
Со клетва ја кинел врската од вчера до денес
Го проколнувал копнежот свој за вечната ноќ
Се изгубил во пукнатините на денот
Како кораб во нема глува вода
Сега со раскината тага остана
Во шума со безимени стебла
Каде полумртви ѓаволи со плунка го миеа
Сега ни тага немаш,и птицата ти летна
Пропеа гавран во кобничка песна
Осуден сум на вечно умирање
Без датум на раѓање,ревеше низ брадата.

Тивко умирање

Без сенки, без петли
 Растеа,бабреа мугрите
 Виулици,без благослов запеаа
 Ветришта,подмолно рикаа

Костур,со овиснато месо
 Ненагрнат,стои пред иднината
 Сее,спомени на глува земја
 Надеж,глуво семе не ќе изрти

Дните,беа подмолни сомневања
 Колебања,неизодени врвулици
 Забраваше,да чита од секавањата
 Плашливо,растеше во тишината

Исчекуваше,паѓање во миг
 Подгрбавено,чекаше судбината да го поклопи
 Невратно,во непознат простор
 Тивко,умираше без своја земја.

Наврат гавран

Бесните коњи на младоста
Мртви секавања влечеа
Низ браздите изорани
Зад далечните виножита
Каде побрзо растеше очајот
На плодна почва од темни гниења
Ги чу кошмарот,и
Нејасни повторувања на столетијата
Бликнаа со неразбирливи букви
Ги кажуваше,ги пееше
Наврат гавран со млак дожд
За дните кога колвал
Црн бигор од црно срце
Таму со копнеж ја барал
Јатката на пророкуваното негово утре
Ех,судбина негова
Само страв и тишина околу него
Се пластеше нечујно.

Бездомност

Молчеше, без сон под очите
Ноќта, со морничава скокотлива смеа
Врескаше, над неговиот кошмар
Сакаше, господар вечен да биди
Муграта, го протри со волнести облаци
Разлисти, неговата неизвесност
Вчера, небеше онака како завчера
Денес, „немаше да биде како утре
Измамата, таа оророспија стоглава
Бездомноста, ја оплодуваше на сто начини
Пелени, од змиска кожа распосла
Секавање, за бескрајна осаменост се налепи
Можеби, судбината слеп јазол врзала
Призраци, слепи глуви неми го чувале
Молчеше, без сон под очите
Бездомноста, на осамена старост му личеше

Пијани Дни

Кога копнеев по височините
Стравот ме влечеше во темни бездни
Решив таа ноќ
Со секоја мугра,пијано да одам во денот
А,каде
Таму,каде се пие роса збрана на булки
Или подобро можеби
Да пијам,од безимен планински поток
Или подобро ќе да е
Да се проврам под лакот на виножитото
Каде ме чека копнежливо
Еден невиден и несонуван живот
Незнам,зошто,ама незнам
Можеби е од пијанството
Го красат недоизгаснати сонца на бело небо
Кога копнеев по височините...
Стравот ме влечеше во темни бездни
Навистина решив таа ноќ
Со секоја мугра,пијан да одам во денот.

Задоцнети петли

Задоцнети петли никого нема да будат
 Ни пак всони да им се роморат
 До бескрај се протегаше ноќта
 Незаградена со плотови од облаци
 Млад волшебник
 На кладенец крвта дива ја миреше
 Мислите со лазење му бегаа бавно
 Како промрзнат мугрин сињак
 Орда пци кобничко споулавено лаеше
 Го гледале како сениште или лита сенка
 Зборуваше, шумските измислени плашила слушаа
 Ноќта е еден посебен живот
 Црно море по кое бешумно пловам
 На кајак од призрачна лушпа
 Тогаш околу полноќ, се е слепо
 Мртво време не воскреснува
 И пак, меѓу гробот и човекот има празнотија
 Пророчки реवेशе клекнат на камењар
 На кого му е дадено, му осамнува денот
 На кого не му е дадено, грутка мрак го лепи
 Во сива полутемнина ќе го морничави
 Така ни петел ќе слушни, ни сон ќе сони.

Есенски Дожд

Секое битие е предупредено еднаш
И само еднаш од самиот себеси
И од судбината е предупреден еднаш
Ако не го разбере
Или одмавни со рака
Ете станал. авет или сениште
Што литите партали ветерот му ги вее
Есенскиот дожд за ова ми раскажа
Полумртвите ѓаволи што во плунка се давеа
Нему му кажале но и на ѓаволштини го научиле
Тагувај малку за повеќе да те сакаат
Речи понекогаш со издупчен глас
Небаре си на умирање
Но кога стравот ќе го видиш кај ним
Темнината твоја ќе го створи
Порасни со загушливо шушкање
Ладниот плисок по плеќите ти растури им го
И раскажувај со ладните капки
Исто како судбината
Еднаш и само еднаш.

Романтична Младост

За трагичната мудрост
 Земјата црна ме научи
 Кога премрзнат клечев во пештерска осама
 Човекот е само непрекинат отпор
 Во немоќта пред природата
 Кога сила од карпата добив
 Прашав со ехо, грлото го пушти
 Дали копнежот по победа
 Е дел од победата па и во пораз
 Етети го одговорот
 Верувај дека е така
 Не се плаши од уморот кој те морничави
 Нека стане сега твоја втора воља
 Сега стани, рече ехото гласно
 Твојата вселена на врели мисли те чека
 Клокот нов ,див, ти спрема
 И бескрајни раѓања
 И умирања во бездни да знаеш
 Напати темна веселост ќе љубиш
 Во мртвата копија на животот ќе се огледуваш
 Ќе лебдиш како лист во дни празни
 Меѓу мртвата сегашност и умирање во иднина
 Сега стани, реवेशе ехото
 Не сонувај веќе со твојата романтична младост
 Пред да се урне сонцето, завлечи ги стапалките

Црна Легенда

Во некоја заборавена недојдена есен
Чмаеше гола, испружена, испукана од жед живата старост
Покрај матни планиски води
Во оклоп на планински џин
Постела, кутрата спростила од самотен мов
Изгледаше, скаменет труп во маѓија заробен
Околу неа птиците потажно пееа
Беше тука
Единствена сенка без капка сонце на рамото
Како да ја оплакувам
Како да ја воспевам нејзината самотија
Стариот жилав даб зборовите ми ги пие
Во сокови свои ги точи, така времето го храни
Сенката на дните минати ме покри
Облаците се таложат со галоп
Земјата клокоти со морничава смеа
Ти знаеш, шепотев сам на себеси
Ова е црна легенда
Измислена во празен миг.

Помогни ми Судбино

Во далечините се нишаа вечерните сенки
Заедно со безмилосната темнина
Стравот на осамен скитник не даваше да ги види
Убавините на свездениот бескрај
Стануваше тука во брсјакот
Помал или поголем
Мигот на искушение се ближеше
Дишише со здивот на минатото
Мразеше со сопствената крв
И времето недојдено да го убијам
Смрта повторно ќе живее
Од бес утробата со заби си ја прегриза
Дамарите зли таму ги бараше
Додека пијано се сплотуваше земјата и небото
Не престана да војува
Со таа проклета непроменлива напнатост
Како невидлив чакал зареви
Не сум роден за кучешки живот
Помогними Судбино.

Прелевање

Се фати во преграб и со самото време
 Со својата замрсена историја
 Од една врела јулска румена зора
 Стана од првиот ден
 Старец без болки во коските жолти
 Сомничав набожник без почит во попови
 Немо во ноќите ја проколнуваше судбината
 Дивата нескротена младост бараше тајни патеки
 Понекогаш се чувствуваше, птица заробена во кафез
 Понекогаш здивот на адот му го ромореше сонот
 Немирен ветер му минеше низ зениците
 Невидлива ѕвезда на градите му болскотеше
 Жиг мајкин
 Од првиот плач до последен здив
 Знаеше
 Поинаков е од своите врсници
 Поинаков е патот по кој ќе оди
 Прво
 Прорекуваше нејасно
 Потоа
 Го виде сиот човеков хаос
 Ноќите и дните се вртеа во волшебен круг
 Со волшебство старо покори сенки
 Така границата тенка од младост до старост
 Ја прелеваше од светлост до мрак
 Од мрак до светлост.

Привиден Облик

Ноќта ревеше во грлото на тишината
Се припоив кон неа со нем од
Ртев во себе сомневања стари и проколнати
И пиев вино пелин пенливо
Не брзав
И крвта пак ми е црвена
Одникаде рикна вода здивена
И оваа месечина ми ја однесе
Лежи и тежи врз мене непознато небо
Се борам со последното прпелкање
Пред семоќниот закон на уништување
Бесилни шумови,скитници меѓу виуги
Се сноват веќе
Во одаја сеуште е темно
Маглеста неразјаснетост притиска
Недава да создадам
Привиден облик на своето постоење
Па каде ли да се барам
Сега јас ревав
Од чија наследеност е мојата крв.

Иловица Ожеднета

Веќе папсан,изморен во третиот ден
 Седнувам на иловицава ожеднета
 Некаја,нека пие жедно од снагава
 Зарем јас
 Кој трнав да се барам себеси
 Кој избегав од кошмарите на јаве
 Сенка на сопствениот тело ме правеа
 Со две коски повеќе под литоста
 Седнувам на иловицава и заспивам
 И сонувам
 Самиот сум исткаен од тенки нишки
 Сито прозирно низ кој се пресејува
 И земјата,и ветерот профучува
 И сонувам
 Сопствената материја се ослободува
 Бега споулавено од сопствениот калап
 Остава куп прав и жолтило од коските
 Сонувам
 Расклатени разнишани дождови што плискаат
 Гревовите сторени,несторени ги мијат
 Неомеѓена нива,за коса спремаат

Црвот на Осаменоста

Црвот на осаменоста
 Лакомо и ненаситно со лиги три метри
 Јадеше од јатката на надежите
 Утехата, и насмевката ги изглода
 Болката во четири сида му беше мајка
 Копиле на урликот полноќен е да знаете
 Низ врелите сидови на слепоочницата се снови
 Го поклопува со слепо глумило
 Црвот на осаменоста
 Во маската на една вечност се криеше
 Без црти и облик на лицето
 Лепеќи ја слатката тага на врвката од животот
 Утеха пепеласта на полумртвите надежи им даваше
 Човечката осаменост не е една лита грдост.

Бесилен гнев

Неплоден јад ја раскинуваше виделината
Рамнодушно печатот го удираше
Во секој нареден миг за секој пораз
Избришаните патила ги подаваа рацете
Ги измами повторно бесрамниот очај
Неисказан клечеше во срцето
Секнуваше,бликнуваше,ликуваше
Во матни сништа скриени во мрак
Бесилниот гнев морничавост го мори

Не можам
Сеедно
Не умеам
Меѓу живи сенки ќе одам
Беспомошен сум
Плиска врз мене семожната јадовина
Не можам
Сеедно
Не умеам
Да се вивнам над тоа зло.

Минати Постоења

Дивиот здив на ноќта ме обзеде
Исто како некогаш ме фтурна
Шуплива вселена со густ мрак ме чекаше
Брзав
Мислев дека е само творечки занес
Млакото студенило кажа не е така
Доаѓаат дождови
Каменото корито повторно ќе го полнат
Таинствени бразди на земјата ќе изораат
Брзам
Во брзањето ја парам темнината
Мислев дека е само творечки занес
Ја сликав сликата на сопствениот пекол
Мора повторно да сум нов богомил
Воскреснат во безгласните далечини
Врз куп беживотни урнатини
Со крик на шепот за минатите постоења творам.

Непокорена Душа

Непокорената душа на осаменикот
Ги стресе прангите од себе
Се ослободи од окованоста
Тргна
Низ пукнатините на белиот сид
Лити сенки со кикот го направија
Пред велигденските мугри
Да го избави светот свој од искушенија
Матна светлост му посака добредојде
Тишина без трети петли
Тргна
Додека љиљаците ја дереа ноќта
Пред него своја далечина се протегна
Тргна со брз од
Го гонеше болката од минатите дни
Додека усните пукаа од соленоста на немиот плач.

Златен Прав

Во златниот прав на заодот
Покрај разбранетите рабови на небото
Се барам себеси
Се лизгам по површината на настаните
И копнеам по таинствености
Станувам нов исповедник
Кој некогаш беше толку мал и безначаен
Кој се урнуваше пред сенката од тага
Кој беше сенка во сенка
Тишината во врвиците неизодени затрепери
Тајната на безимената свезда болсна
Напиша на бесконечното платно
Ти си
Син на природата и брат на Сверот.

Нејасна Смисла

Со нејасен шепот на развлечените усни
 Земјата ја помолив
 Ја измолив заедно да глаголиме
 Пак ме мачат тајни
 Овде, таму, насекаде
 На секоја педа лежи историја
 Спомените мои во окови на ноќта се
 За многумина измама во мракот ги правам
 Така подобро е
 А ти писна црвеницата
 Какви нејаснотии носиш
 Како битие во занес
 Дните со гнили секавања ги вадам
 Немам години
 Не сум никаде роден
 Човек или месечар сум
 Со нагон на стогодишен црв
 Сиот живот го издупчив
 Напати, кога ехото одмрзнува
 Прастари пагански зборови глаголам
 Жив, неподвижен во стапица на сонот лебдам
 Светлост непоканета повикувам
 Изговарач на туѓа исповед тогај слушам
 Била голема тајна, изгниена во царството од партали
 Но сега
 Не останаа ни секавања. ни каења
 Ни пак ја знам
 Смислата на моето доаѓање.

Пепелаво утро

Во матното есенско осамнување
Осамна пепелаво утро
Се распосла вечноста
Измина
Ноќта, дивата волчица на брзото време
Во густот мрак
Се преобразуваше во едно далечно минато
Небеше
Ноќ од зајдисонце до изгрев
Туку бесна девственица со омраза во себе
И за себе самата, и за тие кои ја чекаа
Нејаснотијата
Во слеп јазол ги замрсуваше сенките
Кога
Матната светлост ќе прортеше
Семката на скржавото сонце
Во темнината
Остануваа живи само ветриштата.

Дива Смрт

Дивата смрт на сињакот не се предаваше
 Во едно пепеласто око,ги криеше тајните на гората
 Во другото навеви на горчливи пелин билки
 Покрај нејак поток се испружи волчица
 До муграта бесот од неа ќе цеди пени
 Низ урлик гладен ќе кани свадбари
 Скитници,и нејзиниот лански пород
 Со гранките облиците на живот се преплетуваа
 Густакот на мислата не и даваше патека
 Растегаше вчерашна копија на денот
 Исполнета со пајажина на злоба и нејасна тага
 Преморен кас ги влечеше северните магли
 Подмолно обиколуваше со самозаборава
 Ги подивуваше празните надежи
 И така повторно
 Ноќта без сведок е повторно
 Без свезди
 Дивата смрт на сињакот,не се предаваше
 Маглата,светлоста,мракот,немаше своја сенка.

Време на простување

Обземен со бесмисленото трепетење
Чкрабав јалови зборови
Во длабочините на мојата пустина
Растеше како вселенска свезда самотна
Линијата на двата живота
Во едниот станував се повеќе свер
Со оштри и студени влакна
Во другиот тешката и замрзната вистина
Ме поклопи, па ме покори
Се исплаши, да не го запишам вечниот миг
Во судбинскиов час, сезнаен и моќен
Сега во мирисот на гнилежот
Нејасни намери копнееја за простување
Невидлива дланка со прелет мина
Ги виде неизмиените очи на небото
Го довлечка којзнае од каде заборавениот дожд
Предводник му беше темно облачиште
Зататни и низ грмотевица проговори
Време е за простување.

Диво ртење

Тишината диво про рти
Пред ненадеен плисок на ноќно претчуство
Од сенишна сенка несвикната да стои
Со студен сјај на безимени места
Беше талкач во темнината
Само со слух знаеше кој говори
Во неговата крв клоцоти невреме
Ќе има бура, ќе плискаат надежи
Маската на последниот човеков миг ќе падне
Низ честак на матни сништа
Ќе се расплини како магла на суви клепки
Ќе удри печат на неплоден јад
Бришеќи ги сите минати патила
И што ќе се случи
Тишината диво ќе прорти.

Рѓа на Осаменоста

Рѓата на осаменоста ја начна
 Денешната алка на животниот синџир
 Од старецот белокош
 Кој во копнежливото утро тажна песна пееше
 Со роса небесна гревовите ги миеше

На дождот се капеше
 Во матни вирови јансите и јадовите ги давеше
 Низ коските пожолтени
 Порои од приказни бучеа и јачеа
 Глуви беа неговите ноќи да ги слушаат

Кога мислите му беа тешки и мачни
 Подгрбавен до пладне одеше
 Во виорот на времето ги запираше солзите
 Се поел ете тогаш со тага
 Тагата била негов врел крвоток

Самотијата кога ќе збеснела
 Никулецот на сеќавањата ќе му го прортел
 Спомените оживувале
 Нестварен сон го голтал
 Се пресоздавала во замаглени соништа
 Неброени сонца го грееле
 А тој во вечната сенка се ладел.

Буѓав Дожд

Мојата тага е капка
 Од сив буѓав дожд
 Во црно чемерно мочуриште паѓа
 Се давам во катранот леплив
 Од болката пијавиците се плодат
 Се борат за превласт
 Заточеник на зла судбина ли
 Или окован во маѓија стара сум
 Сомам таговоно
 Црни шуми со диви ветришта
 На среде пољана
 Збеснати страчки, песна ми ти пеат
 На непознат заборавен јазик
 За скаменето темно море
 Јаве е ова
 Каде житие нечие пишувам
 Непознат е бројот на страници
 Минатото продувано го разгранувам
 Студениот мрак така го растгрнувам
 Седам
 Згрчен под ниско сонце
 Додека буѓав дожд лие.

Попусто Каење

Попусто се каеше, во дневниот сон
Безживотното небо без боја и без ѕвезди
Узна, не е верник ни во сништата
Го потсети
За мрачнината на неговото непостоење
Бил, некојси ѓавол со кучешка муцка
Катавечер спиел врз изглодани коски
Болката од апежот ноќите му ги парала
Тишината не се огласувала, загатливо молчела
Лилага тага лежела под нозете
За црна чорба копнеела неговата душа
Трнливи зборови истурала неговата уста
Без сопствена сенка, гонел туѓи сенки
Ете
Попусто се каеше, во дневниот сон.

Замрсен Грев

Болката,е раскошен дар од смрта
Мраморот ладен зборуваше сам со себе
Ноќва,се испили мракот скржаво
Небесните плочи притискаа нечиј грб
Нем крик на поразен воин летна
Виор од неспокој го носи
Ја искина танката пајакова тантела
Со прстите на денот
Уште во муграта му секна исповедниот порој
Се смрамори,се извиши во пискави височини
Со очите на предците во себе
Го виде,го узна гревот се свил во грев
Исцеден од сите времиња
Окован во тегоби
Мислите на живите ги замрсуваше.

Лесен Ден

Среќните мигови,се голуби бели
Насмевка утринска ги мами
Кај одбрани на дланка слетуваат
Шепотот го слушаат
Пеј птицо,на надежта и копнежот
Со твојата песна денот е лесен.

Окови

Матниот и бученб порој на стравот
 Лакомо кинеше од бреговите на спокојството
 Бразди,бразди од лиги оставаше
 Не даваше да прорти,семето на надежта
 Сакаше меретниот
 Татковина на сеништа да создаде
 За телал ја зеде гласната виулица
 Со рапав глас на гладната волчица
 За верна рота јато гаврани збра
 Првиот најгласен.за злокоба го назначи
 Грлат,грлат со ехо морничаво
 Се оплодуваше самото во себеси
 Во бездна на вечен мрак
 Матниот и бучлив порој на стравот
 Другото име на брегот го пишуваше
 Неврат...во непостоење
 Каде оковите на сенките пукаа.

Неподвижна сенка

Патеше

Кутриот, тивко...

.....без солзи.....

.....насилниот очај.....

Го сомле, отпорот....

...притаен.....

Се варди сега и од самиот себеси

...немаше....

.....излез од душевниот мрак...

Немо умираше...

Грижи му го изглодаа месото...

Коските болката ја носат

...напати...

Талкаше по животниот мрак...

...со загатлив копнеж...

...по светлоста на иднината...

Насмевката на отсутиност...

...неподвижна сенка го правеше....

Ромор

Несватлив бран на патила
Ги заплисна уште во утрина
Со матна песна тајните дамари
Сонуваа вчас минат за праг непречекорен
Срцевината дамарова стануваше леплива магла
Сива злокоба под ниски облаци
Во галоп е атот на времето
Ги влече незапирливо јаремот на староста
Ромор правеќи во дамарите.

Стар Граматник

Беше сведен,чинам голем и важен,дворот на старата црква исполнет со старо и младо,во занесот свој,молитви мрмореа,патилата си ги кажуваа,некои кои погледот беше го кренале до највисокиот врв на Белилото,прошка бараа ,некои милост,некои потивко судбината си ја проколнуваа,и Бога го прашуваа зошто се клети и проклети,чудесии беа тоа на овој бел и црн свет.Со безброј прашања во себе и за себе само немо гледав,доверливо шепотење до мене дојде,од белокоос старец,со свиткан грб,криви нозе,но бистар поглед.Го знаев стар граматник беше,многу тајни знаеше,ми подаде снопче од суви овчки и зајачки кожи напишано со старо за многумина неразбирливо писмо,подоверливо од шепотот ми рече..

- *знам дека знеш старо писмо
- *те познавам од минатото столетие
- *земи
- *ова се змиски магии
- *Кога надежта ќе се расплини како тенок чад
- *Ти отиди,подалеку од очи
- *Прочитај ги зборовите трипати на глас
- *Твоја ќе биде најголемата тајна.

Незнаев дали е така,но два пати сум читал,имал право.

- *зад девет длабоки бездни
- *каде се назираат сини далечини
- *каде горат црвени огнови
- *тогај прегоруваат сите душевни болки
- *тогај се слави пролетното будење на змиите
- *тогај се преплетуваат змиските племиња
- *кога ќе ја минат границата на двобојноста
- *кога низ сонот само ќе пролетаат
- *под сенката твоја ќе умрат
- *ете семе тогаш ќе бидат
- *ќе никне,ќе изрти голем црвен цвет
- *допри го,миризни го,и повторно во сон вратисе
- *Утрото со насмевка дарувај го
- *три години среќа ќе те прати.

Призрачна Книга

Во стара призрачна книга
 Прочитав ракописание и узнав за настани
 Го разгрнав минатото
 Во некои далечни продувани векови
 Видов
 Замаен сојуз на небото и земјата
 Трње и растенија што треперат пред веци лути
 И видов и прошетав
 Под разјадена месечина во опустено село
 Каде утрата бавно осамнуваат
 Исправен на нозе, на праг правлив стоев
 Сенките растеа, се ширеа, огништето го покриваа
 Стануваа ноќ во ноќ, така пепелта за себе ја криеа
 Притаено жарче таму чмаеше
 Чекаше заграб суварки, повторно да пламне
 Сидовите бигорни, ветриштата ги глодале лакомо
 Сега правлив ситен песок беа
 Спомените што ги впиле со грч се сушеле
 Кога паѓале, со библиски тресок на карпа јачеле
 Овде видов
 Магиска светлина на надеж како провејува
 Бескрајната темнина на страв во темна бездна се сурнува
 Можеби уште ќе читав
 Но сонот на поклонение ми дојде
 Свеќата лоена полноќта ја испи.

Крвава Месечина

Земјата се морничавеше и диво пукаше
Дождалецот не ја напои
Се накострежи со искинато ревење
И порој на бес
Наликуваше на дива паганска игра
Пред споулавеноста на ранобудниот петел
Легнат пред планинските грпки
Со чувство на бестелност
Одвоен од сиот свет во темен сон
Во тоа време сонцето крваво паѓало
Се спуштало по некоја суводолица
Со многу изгниени коски на праисториски животни
Незнаело, било носено од темни сили
Настаните се замрсуваа
Ноќните заповеди насекаде брзо се пренесуваа
Пред да изгрее крвавата месечина.

Безбоен заод

Се секаваше
 До вчера живееше меѓу врсници
 И детски скриени тајни
 Наеднаш стана лита сенка
 Со жолти коски и пепеласта кожа
 Сега го разјадуваше
 Еден јад собран на едно место
 Видлив како знак на пропаст
 Сив
 Со сивило во очите
 И со сива магла зад себе
 Неговите лути и искинати зборови
 Се губеа во врвежот околу
 Ветерот лут,збеснат од досада
 Си играше со неговите празни дланки
 Во безбојниот заод иташе
 Да потоне во мрак на каење
 Распостилаше темнината постела густа
 Нешто мораше да се случи
 Нем рев и машка солза летнаа
 Ќе паѓам ли вечно кон ништо
 Со грч на изгубеност
 Ќе се греам ли вечно на скаменет пламен
 Низ сплет на очај и мртви сништа
 Јачеше јадот со ехо на ноќта.

Замрсена плетенка

Замрсена плетенка на животот
 Ете таква беше мојата судбина
 Напати загадочна
 Обиколена со бигорен сид
 И магиски слогови на нејасен јазик
 Некои, кои од дните ми глодаа
 По темни сокаци глаголеа
 Очите ми биле урокливи
 По сништата нивни сум се сновел
 Како кошмар сум ги морел
 А,пак други
 Со притаен страв во зборот
 По смрдливи меани баботеа
 Неговите усвитени мисли
 Како веци не гаѓаат
 Со вистината во тивок очај не носат
 Нејсе ,си велев самиот во самотијата
 Некаги,нека пеат измислени песни
 Нека носат облека од сиво платно
 Ти,кој во животот криеш уште еден живот
 Со призрачни и трепетливи допири
 Со млада крв и слатки патила
 Не тагувај ако некој мисли така или вака
 Остави живи ластари на својата лоза.
 Не тагувај ,сепак твоја плетенка е тоа.

Тажниот Декември

Белите коњи на виулицата
Како вител нескротлив етеги влечат
Расклатена санка на сонот
Дедо Пана повторно не теши
Ова е само една песна
Незнаете можеби на тажниот декември
Навистина не ги знаете вие неговите
Нејасни длабочини
Каде разгневена бронза се разлива
Како скриен полноќен демон
Слушнетого сега
Извика старецот занесеник
Непознат поет
Волшебниот тропот на копитата
Тааа немирна игра на ветерот подивен
Во овие нокни длабочини
Како го силат снежниот поток
Со свиреш таен,измамник е тој
Мами,и подбивна насмевка
Бара,бели снежни тантели
На декември да му сплети
Чудесно чудесно зарем не
Не го знаевте ова

Црна Молитва пред Црн Камен

Во раката ја држам силата на ветерот
 Додека ноќта ме буди со гласот на дивите гаврани
 Немирот се скрви,глутницата го вика
 Незнам дали сум потомок на степски скитник
 Или случаен патник во друго време
 Не се морничавам тука од студенилово
 Пред црниот каменот црна молитва кажувам
 Во кругот пламен стојам,небото го довикувам
 Каењето да го прегори,молњите ќе ги благословам
 Со душата во бескрајот пловам
 Купишта, купишта на пепел заборавена будам
 Нема да плачам,моте солзи се поинакви
 Знам вина повторно ќе измислите
 Знам скриено каење пред мене ќе принесете
 Се отвараат понорите,се сурнуваат лажните сништа
 Се молам со црна моилитва,пред каменот црн
 Засипнат глас од никаде прашува
 Дали знаеш како изгледа насмевката на тагата
 Засипнат глас од никаде дошепнува
 Затвори ги криковите отфрли го неспокојот
 Ноќта ме буди со гласот на гавранот

Сон без сништа

Го припремам сонот за вечно сонување
 Со приказна за небесниот овчар
 Кој наутро се опивал од сончевата топлина
 Кој навечер неуморно ги гонел небесните волци

Спокојно брести свезденото стадо
 Бескрајната тишина цветови му раѓа
 Кренесе ветре,ти небесен гласнику
 Разбудија росата муграта со ромор иде

Ехото на заборавените крикови се провре
 Низ процепот на времето злокобно профучи
 Никој,никој,ама баш никој не знае
 Дека пирот само во смрта е така тивок

Ете тука на црнава стена
 Го отфрлам како кожурец мртвото минато
 За вечерва со надежта нова да бдееме
 Сонот без сништа евего тука спокојно лежи.

Рецензија

Кога ние навистина би немале чувства,кога не би го слушале сопственото срце,дали и воопшто тогаш ќе се разликуваме од животните...не,само Човек кој секогаш чувствува и со душата и со срцето може да види,и да сака.

Гледањето на работите низ призмата на срцето е чудесна работа,работа која во себе има вткаено многу насмевки,стравови,исчекувања,па и тајни...ете тоа го прават обичните луѓе,а поетите..па тие ,тие и незнаат за тајни,знаете,ќе ги протријат своите понекогаш промрзнати дланки,и неуморно ќе започнат со своето перо да ги пишуваат,пишуваат судруваќи се со осудите на останатите,што му ја одземаат на срцето привилегијата да ги чува тајните.

Самата стихозбирка,повеќе е чиста метафора,отколку во вистинска смисла на Бездомност..кога Човекот копнее по Вечноста,тогаш и светот не го чувствува како свој дом,бидејќи е постојано растргнат помеѓу тие два светови,кои еден е видлив,другиот е невидлив,па душата скита немирно во тие простори.

Непокорената душа на осаменикот
 Ги стресе прангите од себе
 Се ослободи од окованоста
 Тргна
 Низ пукнатините на белиот сид
 Лити сенки со кикот го направија
 Пред велигденските мугри
 Да го избави светот свој од искушенија
 Матна светлост му посака добредојде

Којзнае,можеби токму со оваа стихозбирка Чернодримски и пркоси и на Судбината,зошто не се согласува со текот на настаните,знае и самиот дека се непроменливи,но сепак го подига гласот против тоа течение.

Неговото литературно одење низ поезијата на некој начин му го дава тоа право,со тоа што ги разоткрива и ги осмислува сите тие настани,кои се случуваат,и се случиле.

Во златниот прав на заодот
 Покрај разбранетите рабови на небото
 Се барам себеси
 Се лизгам по површината на настаните
 И копнеам по таинствености
 Станувам нов исповедник

Естетиката на изразување,повторно ја открива неговата величенствена метафора,за работи од кои на многумина морници им лазат,а нему,на Чернодримски,тие морничавости ги преставува со совршен јазик.

Болката,е раскошен дар од смрта
Мраморот ладен зборуваше сам со себе
Ноќва,се испили мракот скржаво
Небесните плочи притискаа нечиј грб

Екпериментите што секогаш ги прави со зборовите,се повеќе од една обична игра,малку несватливо,но кога ќе завлезе во самата срш на таа игра,тогаш веќе на површина излегува вистинската порака која ја праќа.

Белите коњи на виулицата
Како вител нескротлив етеги влечат
Расклатена санка на сонот
Дедо Пане повторно не теши
Ова е само една песна

Просто е несватливо од каде е ова негово богатство на идеи,или мисли кои му се вдахнати.

Го припремам сонот за вечно сонување
Со приказна за небесниот овчар
Кој наутро се опивал од сончевата топлина
Кој навечер неуморно ги гонел небесните волци

Парадоксите,судирите и длабоките проникнувања во Човековото Битисување на сите нивоа се цел литературен систем кој го составува трпеливо Чернодримски,тераќи не нам сите да го доживуваме секој на свој начин.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме повлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете

Балкански Проклетства-4. Катадневно Тркало-5. Монолог со Паметникот-
6. Ново Утро-7. Паганска Ода. 8. Катакомбите на Ужасот 9. Пад Без крај

Драми

1. и сега Шо-2. Нова Кожа.

Романи

1. Последна Молитва-2. Пред Портите на Љубовта-3. Затворија Пандорината
Кутија-4. Кара Севда-5. Злокобна Вистина-6. Кафез-7. Приказни кои не требало
никогаш да бидат раскажани-8. Парче Душа-9. Ти Благодарам Месечино-
10. Тајната на Нормандови-11. Првиот Ангел.

Монодрами

1. Ало Диоген на Линија.

Новела

1. Кога Животот беше Приказна. 2. Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1. Бразда-2. Неизвесни Патеки-3. Номад во Душата-4. Од Сонот до Јавето-
5. Приказни од Малиот Сокак-6. Затворени Кругови-7. Молскавични Мигови-
8. Шепотот на Вечноста-9. Битпазарска Хроника-10. Прошетка по
Соништата. 11. Грутка Земја

Автобиографија

1. Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Бездомност

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Бездомност 2016 година 50 страни

ISBN-10 608-4778-11-9

ISBN-13 978-608-4778-11-0

EAN 9786084778110

